

ORDO FRANCISCANUS SAECULARIS

Consilium Internationale

Via Vittorio Putti, 4/int. 6 - 00152 Roma

Tel. +39 06.45471722 Fax +39 06.45473094

E-mail: ciofs@ciofs.org

www.ciofs.org

Prot. nr. 3250

Rome, 11 april, Stille Zaterdag, het Hoogfeest van Pasen in het jaar 2020.

"Waarom zoekt ge de levende onder de doden" (Lc. 24.5)

Mijn dierbare zusters en broeders over de hele wereld:
moge de goede Heer je Zijn vrede geven!

Ik begin deze Paasbrief met de voornaamste taak die aan ieder van ons gegeven is, namelijk het goede nieuws te verkondigen.

Christus is opgestaan! Alleluia!

Dit is één van de meest vreugdevolle tijden van het jaar voor ons, Christenen, omdat dit het moment is om te ervaren dat het leven de dood heeft overwonnen. We moeten dit ons ook in herinnering roepen in deze moeilijke tijden, nu vele van onze zusters en broeders te maken hebben met verschillende natuurrampen, zoals het coronavirus, aardbevingen, bosbranden, extreem weer, om niet te vergeten de andere moeilijkheden zoals de economische ineenstorting van sommige landen. Laten we bidden voor hen die in deze situaties lijden, die geliefden of familieleden verloren hebben, die ziek zijn geworden, bezittingen zijn kwijtgeraakt of hun werk hebben verloren. Het is goed aan hen allen te denken, vooral aan onze zusters en broeders in de Orde van Franciscanse Seculieren. Mijn woord voor jullie is, dat we bij elkaar horen, dat we willen weten hoe het met jullie gaat, en dat we voor jullie bidden. In deze situatie is het erg belangrijk dat we de sterke ervaring hebben dat Christus, die stierf op het kruis maar is verrezen op de derde dag, ons niet heeft verlaten. Hij is nog steeds bij ons, zoals hij heeft beloofd: "Ziet, ik ben met u alle dagen tot aan de voleinding der wereld." (Mt. 28:20)

We weten dit, maar het is niet altijd makkelijk te begrijpen en te geloven. Ik weet het, ook heden is het niet eenvoudig te begrijpen, mensen vragen: waar is God nu, waar is Christus vandaag? Hoe kunnen we Hem ontmoeten? Ook voor de leerlingen was het niet zo eenvoudig om Jezus te begrijpen. Denk aan wat er na Stille Zaterdag gebeurde. Iedereen was er zeker van dat Jezus was gestorven, maar zijn lichaam was niet in het graf waar hij was begraven. Ondanks de zichtbare feiten was het bijna onmogelijk voor hen om te begrijpen en te geloven dat Christus is verrezen. Jezus was niet daar waar ze dachten dat hij was. En ook vandaag zoeken we God vaak waar we denken dat Hij zou moeten zijn, maar daar is Hij vaak niet. "Mijn gedachten zijn niet uw gedachten, uw wegen niet mijn wegen, zegt de Heer." (Jes. 55:08)

Graag noem ik hier vier mensen, van wiens voorbeeld we veel kunnen leren: Maria Magdalena, Thomas, de leerlingen op weg naar Emmaus en Petrus. Ik nodig jullie uit om over hen te mediteren: wat was hun ervaring, en wat kunnen we van hen leren voor ons eigen leven en voor het leven van onze broedersschappen? Individueel en in de broedersschappen kunnen we hun vier soorten wanhoop onderzoeken, en ook hun vreugde. Maria Magdalena had een diep verdriet en rouw ("ze hebben mijn Heer weggenomen"), Thomas twijfelde ("als ik niet zie, zal ik niet geloven"), de leerlingen op weg naar Emmaus waren teleurgesteld ("wij leefden in de hoop dat...") en Petrus had zijn roeping verlaten en ging terug naar zijn oude leventje ("ik ga vissen"). Ieder van hen voelde zich diep van binnen door Jezus verlaten. Ik ben

ervan overtuigd dat velen van ons ditzelfde gevoel hebben, als we de wil van God zoeken maar niet precies begrijpen wat er om ons heen gebeurt en waarom we door al deze dingen heen moeten gaan. Ook wij hebben het gevoel dat Jezus ons alleen heeft gelaten. Maar Jezus had een antwoord voor ieder van hen, en ik ben er zeker van dat wij, net als zij, de vreugde van Pasen kunnen vinden ondanks de moeilijkheden die we, persoonlijk, als broederschap of als heel land, meemaken.

We beleven buitengewone tijden, met buitengewone veranderingen. Zoals paus Franciscus zei: "dit is niet eenvoudig een tijdperk van veranderingen, maar de verandering van tijdperken". (*"non è semplicemente un'epoca di cambiamenti, ma è un cambiamento di epoca"*. Paus Franciscus, Kerstmis 2019). We kunnen morgen niet doorgaan alsof er niets gebeurd is. De wereld verandert, en ook wij moeten veranderen, hoewel we dat liever niet willen omdat we eraan hechten te leven in zekerheid en veiligheid. Maar deze verandering dwingt ons ertoe ons erop te concentreren hoe we Jezus kunnen vinden in deze nieuwe situatie, hoe de verrezen Heer aanwezig kan zijn in ons persoonlijk leven en in het leven van onze broederschappen op de verschillende niveaus. Hij heeft ons niet verlaten, maar Hij wil dat we Hem zoeken en Hem op een andere manier vinden, op een andere wijze, op andere plaatsen en bij andere mensen dan voorheen. Als we kijken naar de figuren van Maria Magdalena, Thomas, de leerlingen op weg naar Emmaus en Petrus, zien we dat ze gemeenschappelijk hebben dat ze, na hun wanhoop, Jezus hebben ontmoet – en dat dit hun leven heeft veranderd, zoals ook ons leven alleen kan veranderen in ontmoeting met Christus.

Ik vraag jullie aandacht voor vier fasen in de verhalen van Maria Magdalena, Thomas, de leerlingen op weg naar Emmaus en Petrus. Ook wij moeten door deze vier fasen heengaan, als we de vreugde van Pasen willen kunnen ervaren in ons leven en willen doorgaan, sterker, opener, meer vastberaden en meer bereid om een nieuwe start met Christus te maken.

1. Jezus was niet daar

Jezus was niet daar, waar ze dachten dat hij zou moeten zijn.

We zoeken Hem vaak daar waar hij niet is, en hij heeft niet de bedoeling daar te zijn: in onze eigen plannen, in onze eigen prestaties. We werken vaak aan grote projecten in ons persoonlijk leven of in het leven van onze broederschap, en uiteindelijk vinden we daar Jezus niet. Zoals Maria Magdalena het graf leeg vond, zo vinden ook wijzelf vaak ons leven – zowel persoonlijk als in de broederschap – leeg. We steken er een hoop energie in om de steen voor het graf weg te rollen om Jezus te zien, en we zijn met enkele heel goede ideeën gekomen. We hebben onze olie bij ons en we hebben alles uitgedacht, wat we gaan doen en hoe we het gaan doen. Ongetwijfeld doen we dit met de beste bedoelingen. Maar dan zijn we teleurgesteld dat onze pogingen vergeefs waren en dat we Jezus niet kunnen vinden. Dit is een werkelijk pijnlijke ervaring. Hoe vaak zeggen we dat, tenzij we precies ervaren wat we willen, we niet geloven dat Hij aanwezig is! Hoe vaak praten we op onze levensweg zonder dat we ons ervan bewust zijn dat Jezus in ons gezelschap is! Vaak, zo vaak denken we dat Jezus niet aanwezig is omdat we menen te weten waar Hij zou moeten zijn en hoe Hij zich zou moeten gedragen. En toch, Jezus is er, maar op een heel andere wijze. Dichterbij dan we denken, èn gemakkelijker te bereiken dan we denken.

In de ontmoetingen tijdens visitaties heb ik vaak gehoord over dit soort ervaringen in de broederschappen, maar evenzeer heb ik vaak gehoord over de prachtige realiteit dat broederschappen deze situaties konden overwinnen. In alle verhalen zijn twee dingen gemeenschappelijk: de persoonlijke bekering en de verzoening, de verzoening met God, met mijzelf en met mijn zusters en broeders in de broederschappen. De bekering en de verzoening deed Christus weer in de broederschappen verschijnen, Hij keerde de zusters en broeders naar elkaar toe en gaf hen nieuwe intenties en motivatie. Het broederlijk en zusterlijk leven werd vernieuwd. Zij hebben Christus gevonden waar Hij was, en niet waar ze dachten dat Hij zou moeten zijn.

Laten we ons niet concentreren op waar Hij niet is, maar op waar Hij wel is. Mijn eerste uitnodiging is om op weg te gaan, en niet bang te zijn voor de moeilijkheden, voor de ongewone omstandigheden. In plaats daarvan, doe alles om open te staan voor persoonlijke bekering en voor verzoening. Wees open naar elkaar,

en je zult Jezus vinden! Christus zal niet altijd deel uitmaken van onze projecten, maar Hij wil altijd dat wij deel uitmaken van de Zijne. Hou vol, en wees niet bang als Hij ergens niet is. Je zult verbaasd zijn waar je Hem wel zult vinden.

2. Jezus is naar hen toegekomen

Het tweede moment is, dat Jezus het initiatief nam, en Hij is naar hen toegekomen. Wij zoeken God, maar God zocht ons eerst. "Wij hebben lief omdat Hij ons het eerst heeft liefgehad." (1 Joh. 4:19). Als we dit niet (h)erkennen, zullen we God nooit vinden.

God komt vaak naar ons toe op een ongebruikelijke manier, ons verrassend. Misschien zou Hij niet juist dat moment gekozen hebben om te verschijnen in het midden van de apostelen, als Hij niet eerder had geweten van de wanhopige twijfels van Thomas. We kunnen er niet zeker van zijn dat Jezus iets te doen had in Emmaus, maar Hij moet al eerder dan de leerlingen hebben geweten dat zij troost nodig hadden.

Jezus komt ieder moment in ons leven, plotseling, onverwacht, om bij ons te zijn. Wees niet verbaasd als hij naast je verschijnt in de gestalte van de tuinman, zoals hij deed bij Maria Magdalena, in de gestalte van de thuisloze, van de baanloze, of in de gestalte van de politieagent, de winkelier of zelfs in de gestalte van je buurman bij de ingang van je appartementsgebouw. Je zult het nooit weten. Schrik niet, als Hij verschijnt midden in de broederschap om je op heel speciale wijze kracht te geven. Wees niet verbaasd als Hij aan je zijde verschijnt op jouw levenspad, als je hoofd vol zit met zorgen en teleurstelling. Vrees niet als Hij verschijnt in het duister van de nacht van je leven, als Hij over het meer naar je toekomt.

Het maakt niet uit hoe Hij naar je toekomt. Het kan heel ongebruikelijk of onverwacht zijn. Mijn tweede uitnodiging is dat je je openstelt voor de verschijning van Jezus, en om dankbaar te zijn voor Zijn komst. Dank God voor Zijn verrassingen! Hij zal ook verschijnen achter deuren die gesloten zijn.

3. Jezus heeft hen geroepen

Jezus is niet alleen naar hen toegekomen, maar Hij had een persoonlijke boodschap voor ieder van hen. Lees deze boodschappen maar. Voor Maria Magdalena: "ga naar mijn broeders en vertel hen" (Joh. 20:17), tegen Thomas: "leg je vinger hier en bekijk mijn handen" (Joh. 20:27), tegen de leerlingen op weg naar Emmaus: "Hij brak brood, sprak de zegening, brak het en gaf het hen" (Luc. 24:30) en tegen Petrus: "werp het net uit, rechts naast de boot"(Joh. 21:06).

We moeten ervoor klaar staan om zelfs een plotselinge en sterke ervaring te hebben met Jezus, zoals Thomas. Hiertoe is in de eerste plaats Jezus voor ons aanwezig in de Eucharistie, waarbij Hij ons hart doet branden zoals Hij deed bij de leerlingen op weg naar Emmaus. We moeten getuigen van Jezus, zoals Maria Magdalena deed. En tot slot moeten we onze netten uitgooien en, zoals Jezus later tegen Petrus zei, we moeten Zijn schapen hoeden, we moeten ons apostolisch werk doen.

We moeten Zijn boodschap horen, ook in deze bijzondere omstandigheden. Mijn derde uitnodiging aan jullie is dat jullie je oren openen en proberen de boodschap van Jezus te horen: kom dichtbij, raak me aan, blijf dichtbij en getuig aan je broeders. Ga dan en werp je netten uit, doe je werk in de wereld. Dit kunnen we ook doen in deze speciale situatie, ook als we moeilijkheden ervaren.

4. Het belang van in gemeenschap te zijn

Wij behoren tot de broederschap, waarin we worden geholpen de aanwezigheid van de verrezen Christus te leven, ook in deze speciale situatie, op een speciale manier. Dit geeft ons ook een sterke roeping om onze vreugde te delen. Zoals voor deze vier mensen, is ook voor ons de broederschap een essentiële plek. Het is een plek waar we de woorden van Jezus kunnen horen en gesterkt kunnen worden in onze roeping.

Hun verhaal landt in de gemeenschap. Maria Magdalena, die naar buiten was gegaan, is teruggekeerd naar de apostelen. Ook Thomas was in de gemeenschap van de apostelen toen hij de Heer zag en aanraakte. De leerlingen op weg naar Emmaus hadden Jerusalem achter zich gelaten, maar zij keerden terug nadat ze Jezus hadden ontmoet. Petrus had alles achtergelaten om te gaan vissen, maar ook hij ging terug en ontmoette, met de anderen, de Heer op het strand. De aanwezigheid van de Heer, of de hoop op Zijn aanwezigheid, deed hen allen omkeren. Jezus leidde hen terug naar de gemeenschap.

We moeten samenblijven, vooral in deze buitengewone tijden. We zullen een andere ervaring krijgen met gemeenschap, met de broederschap. Als het in sommige landen moeilijk is om samen te komen, moeten we ons gevoel versterken dat we bij elkaar horen, en ons ervan bewust zijn dat we familie zijn. We behoren tot dezelfde internationale familie van de OFS, en tot de grote franciscaanse familie. Laten we bidden voor elkaar, laten we elkaar ondersteunen. Ook de religieuze broeders en zusters hebben onze steun nu nodig. Help elkaar, en laten we met onze talenten en inventiviteit wegen vinden om de onderlinge banden verder aan te halen. Wees niet bang om moderne instrumenten en gereedschappen te gebruiken. Deel je gevoelens, je ervaringen met elkaar, bel elkaar op, schrijf emails, korte berichten, organiseer zo nodig videoconferenties, of roep gewoon over de straat vanaf je balkon. Deel je favoriete geestelijke literatuur, je favoriete muziek. Leer anderen meer kennen, en laat jezelf door hen kennen, zodat iedereen meer over God te weten komt.

Ook wij zijn de Kerk. Als je niet naar buiten kunt gaan om Hem buitenshuis te vinden kun je Hem binnen vinden. De Kerk is niet alleen het gebouw. Wij zijn de parochies, wij zijn de broederschappen, wij zijn de Orde, en Hij wacht om ons te ontmoeten.

Daarom is dit mijn vierde uitnodiging aan jullie. Zoek en vind Hem in het gebed, in het gemeenschappelijk gebed van de Kerk. Zoek en vind Hem ook in nieuwe manieren van vorming en broederlijk delen. Zoek en vind Hem als je je verenigt met het liturgisch gebed in een van de vormen die de kerk aanbiedt en zo de mysteries van het leven van Christus doet herleven (OFS Regel § 8), omdat het werkelijk het bewustzijn vergroot dat je deel uitmaakt van de Kerk en van de Orde. Wees je er ook van bewust dat op ieder moment ergens in de wereld een zuster of broeder van de OFS aan het bidden is. Wat een eenheid! Laten we hopen dat dit gemeenschappelijk gebed ons des te vreugdevoller maakt als we elkaar in persoon kunnen ontmoeten. Zoals gezegd: we zijn familie!

.....

Wij, seculiere franciscanen, zijn – als we in een moeilijke situatie zitten – vaak net als deze leerlingen. Ik vraag je onze houding en onze gewoonten te onderzoeken, zowel individueel als in de broederschappen, hoe gaan we om met de moeilijkheden, de ongewone omstandigheden? Missen we Hem, maar herkennen we Hem niet zoals Maria Magdalena deed? Geloven we niet dat Hij bij ons is, zoals Thomas deed? Lopen we naast Hem te bekvechten zoals de leerlingen op weg naar Emmaus? Gaan we terug naar de oude gebruiken en gewoonten zoals Petrus? Voelen we ons verlaten? Jezus heeft ons nooit gezegd bedroefd of teleurgesteld te zijn. Jezus zei ons nooit dat we op moesten geven. Integendeel, Hij heeft ons altijd gevraagd te leven vanuit de vreugde van Pasen, en heeft ons geleerd dat we geen Pasen kunnen hebben zonder Goede Vrijdag.

De uitspraak van Jezus - “Ik ben altijd met jullie, tot aan het einde der tijden” - slaat niet op een passieve aanwezigheid. Deze uitspraak betekent dat Hij van ons houdt, iedere dag, en dat we die liefde iedere dag kunnen voelen. Maar zelfs als we deze liefde niet voelen, weten we dat Zijn liefde er is en kunnen we er moed en kracht aan ontnemen. Het betekent ook dat hij met ons is, de Orde van Franciscaanse Seculieren. Jezus is met ons als Hij niet daar is waar we denken dat Hij is, maar Hij is er als Hij op Zijn eigen wijze naar ons persoonlijk en naar onze broederschappen toekomt, als hij ieder van ons roept met Zijn heel persoonlijke woorden, en als Hij ons allen inspireert om te reageren op Zijn liefdevolle aanwezigheid. Hij is met ons in onze veranderingen en in onze ontwikkeling, Hij is met ons in de moeilijkheden die we het hoofd moeten bieden, Hij is met ons in onze vreugden en ook in ons verdriet. Niet als een verre verwant die van tijd tot tijd langskomt en aan wie we dan vertellen wat er is gebeurd in de afgelopen periode, en niet als een

extern consultant bij een bedrijf die met koude aandachtigheid helpt van tijd tot tijd voort te gaan. Integendeel, Hij is iedere dag met ons door Zijn meelevende liefde waarmee Hij ons wil helpen, soms ook op een ongelooflijke, miraculeuze wijze. Dit is een hulpbron die we niet moeten negeren want iedere keer dat we Hem niet zoeken, niet zoeken naar Zijn wil, riskeren we niet alleen dat we verkeerde beslissingen nemen maar riskeren we ook de mogelijkheid te verliezen met Zijn hulp iets heel groots te doen.

Hij staat klaar om te verschijnen op de drempels van onze huizen, en onze families met de vreugde van Pasen te vullen. De frisse indruk, de liturgie, de gemeenschappelijke vreugde maken dat we ons hernieuwd voelen. Dit jaar is het voor de meerderheid van ons heel erg anders. Van één ding echter kunnen we zeker zijn: Christus is hier, Christus is verrezen. Daarom moeten we er zeker van zijn dat Pasen ons leven verandert, en dat we niet kunnen doorgaan zoals we hiervoor deden. Deze bijzondere Veertigdagentijd heeft ons allen voorbereid op een andere manier dan in het verleden. Opkijken naar het kruis was helend voor ons, omdat "zoals Mozes de slang ophief in de woestijn, zo moet de Zoon van God verheven worden, opdat een ieder die in Hem gelooft eeuwig leven zal hebben" (Joh. 3:14-15). Wees er zeker van dat we allen worden geheeld, opdat we eeuwig leven hebben. God heeft ons in de Veertigdagentijd op een bijzondere manier voorbereid. Laten we met dankbaarheid kijken naar alle goede dingen die God ons heeft gegeven toen we ons opgesloten (*locked down*) voelden maar meer tijd konden doorbrengen met onze gezinnen, toen we minder prikkels hadden van buiten maar meer naar God konden luisteren, toen we er minder op uit konden gaan voor materiële dingen maar meer tijd hadden voor geestelijke zaken. Het was een tijd van heling, een tijd van een bijzondere voorbereiding op de vreugde van Pasen.

Net als de leerlingen na Pasen maar voor Pinksteren zijn we vaak bang om moedige beslissingen te nemen, we voelen ons moe of zijn innerlijk onrustig – net zoals de vier mensen uit het Evangelie die ik hiervoor heb genoemd. Maar met de verrezen Heer zullen we worden vernieuwd, ongeacht in welke omstandigheden we zijn of hoe we ons voelen. In moeilijke situaties kunnen we onze zwakheid niet verbergen, maar ook onze kracht kan meer aan het licht komen, en we kunnen grotere dingen doen dan we ons ooit konden voorstellen. Ik wens jullie allen dezelfde vreugde, zekerheid, verwondering en bereidheid om te handelen toe, waarvan we getuige waren in de levens van Maria Magdalena, Thomas, de leerlingen op weg naar Emmaus en Petrus nadat zij Jezus Christus, de verrezen Heer, hadden ontmoet. Op dezelfde wijze is de vernieuwing van de Orde altijd gebouwd op Zijn verrijzenis, en ontleent zij haar kracht aan de ontmoeting met Hem.

Laten we de mysteries van Pasen leven op de bijzondere wijze die God ons dit jaar heeft aangeboden. Ik bid dat we sterker zullen zijn, stoutmoediger, meer oprecht, meer solidair met wie in nood verkeren, wanneer we uit deze situatie komen. Het zal een echt teken van verrijzenis zijn, en een symbool hier op aarde van wat we zullen leven in het eeuwig leven. Verheug je, en blijf Hem zoeken onder de levenden, want Hij is verrezen, en Hij wil dat wij "leven hebben en wel in overloed" (Joh. 10:10).

Jullie allen en ieder van jullie zijn erg belangrijk voor mij. Ik voel jullie allen dicht bij me, en ik bid voor ieder van jullie. Moge de vreugde van Pasen jullie allen vullen. Ik wens jullie allen een heilig, gezegend Pasen! Christus is verrezen, ja waarlijk verrezen, alleluia!

Jullie nederige broeder en minister

Tibor Kauser
CIOFS Generaal Minister

